

Belli Olmayan

– Dilaraaksoy · 21 Nisan 2021

Ben, en son deli gibi kıskandığımda bir insanı ve sevmek denen közde alev topuna döndüğünde iyice kalbim, minik bir çocuktum. Aşkın en bileşenli hâinden çarpmıştı kader, benim olmayana dokurken bekleyişlerimi...

Sonra sükût-u hayal köşesinde parmaklıklar ardından baktım ona, yıllar yılı onu yazarken kalbimin dinlencesine; yorulduğumu fark ettim. Kaç çocuk yaptıysa kader durağında, peyda olduğu aşkın fıstıkçı şahabından ilkokul fişi kaldım yıllarca ona. Ünlüsüyle ünsüzünden bezdirdi hatırlayışlarım...

Ben, en son deli gibi sevdiğimde bir insanı ve umar köprüleri yıkılmadan evvel atladığımda o en güzel denize, kurtarılmayı ümit eden bir çocuktum. Doksanlı yılların şarkılarından içiriyordu zaman, masumiyet sokağında neşeli çocuklardan oluşan mutluluk körebesiydik. Saklambaçlarımızda saklıyorduk sırlarımızı.

Ben, en son sevebilmekteyken bir insanı ve korkusuzca açtığımda özgür kalbimi, kalbimin anahtarının yerini hatırlardım.

Uzun yıllar uzuneşekle yarışır oldular. Sevmek, damat tıraşı oldu ama gelinini görmek nasip olmadı bir türlü.

O, en son deli gibi çarptığında kalbimde ve gelişinin ayakkabılarından kaldırımlar heyecanlanırken ona ait olmayan gelişinin sadece ayakkabılarına ait olduğunu fark ettiğimde ben, büyümek yanılgısına kapılan bir genç kızdım.

Ses tellerimin dramaturji iltihaplanmacalarında artık hiçbir şey hissetmediğim şarkıların sahnelendiği cılızlığıydı kalbimde yankılanan...

Ona Eysel Kulesi, bana Galata Kulesiydi aşk bundan sonra.

Bana Fransız kaldığı kalbinin İstanbul'un fethinden beri ayrılık dokuduğu 1453 kere kalım savaşı verdiği gerçek bir harabe öyküsüydü onun bendeki yeri. Yazdıkça açıklıyorum en dibime.

Ben, en son birini sevmeye meylettiğimde kalbim kusursuzlukta yıkılmayan ezgilerle beni başım gibi döndüren bir umuttu. O, tramvaydı ondan bana indiğim aşk yolculuklarında. İstiklal Caddesi'nin bize adımlandığı ve kalabalıkta sadece onu gördüğüm sokak girişinde kalbindeki gölde yüzmeyi öğrendiğimi sandığımdı. Boğulurken şarkıların heyecansızlıklarında...

His, İstiklal'in kirpiklerinde kirpik dibi iltihabı oldu şimdi.

Kuru ve çapak yağmurlarıyla bizdeki o her yolculuk, en kalabalıktan en yalnızca çıkan gemli çayıdır hayatın; deminden yorulan...

Ben, en son bir vurgunken kendimde; bir insan vardı.

Soymuştu o da kalbimdeki en zıynetli mutluluklarımı.

Saçmıştı ortalığa, zengindi herkes; benden başka...

O, ortalık malının pazara düşmeyen yorgun bedevisi ve rüzgarın Elhamdülillah seferi...

Ben, duvar boyalarında gölgemin gövdeme tenezzül etmediği sual...

Cevapsız ve yoksunluklardaki hoşnutsuzluklarla...

Minicik bir çocuk klarnet alıyor yeni öğrendi, emeklerken yapayalnızlığa.

Kelimelerinin tecridinden yumuşak ünlüsünü kaldırdı şaşkın hayatın...

O, en son ne olduğu belirsizken kalbimde ve ben severken adını sevmeyi her seferinde, gece şıkırdadı.

Dans etti ayrılık...

Dilara AKSOY